

ГЕНАДИЙ ВЕЛЧЕВ

АЗ НЕ ОТИВАМ НА ВОЙНА

СТИХОВЕ

10 Август 2020 – 07 Февруари 2021 г.

Издателство НИКОЛА Й. ВАПЦАРОВ

СПЕЦИАЛЕН ПРЕДГОВОР

към изданието на „АЗ НЕ ОТИВАМ НА ВОЙНА“ в сайта ми.

Приятелю, днес е последният ден на Януари. Нямам нито време, нито нерви повече да чакам помощ, за да издам книгата си на хартия.

Въпросното тяло ще се появи твърде късно, а времето ни е ценно. Засега, това, което мога да направя сам, е безтелесният дух на книгата ми е да обитава интернет, носейки се по вълните на микросвета. Да благодаря на братята Кирил и Методий, че са ни дали буквите, както и на „Безименните творци“ на българската реч, които са ни дали слово – за да говоря и по този начин с тези, за които пиша книги.

Генадий В.

8:00 31.01.2021 г.

ПРИЯТЕЛЮ,

Днес е Втори Януари на 2021 г. Началото на новия век. Моят век. Така се казва и стихотворението, с което започва книгата ми „АЗ НЕ ОТИВАМ НА ВОЙНА“.

Закъсня с раждането си новият век – изяде му 20 години старият, който доживя до сто и двадесет години и вчера приключи в 00:00 часа на първи Януари. Ще трябва моят век да навакса. Със сигурност ще бъде динамичен. И много, много по-човечен.

Генадий Велчев

ПРИЯТЕЛЮ,

Сега книгата е цяла и обхваща и времето и писателския ми път. Разбрах, че е за епохата, в която писах и живях и в началото ѝ съм включил 6 или 7 стихотворения от различно време и различни мои книги за живота честен.

Вълната му се движи независимо от мене и моите прозрения.

Генадий В.

9:00 07.01.2021 г.

ПОЕТИТЕ И РЕВОЛЮЦИЯТА

У нас това си е традиция да са заедно. Два дни преди събитието, което разтресе България и ще продължи още дълго да я тресе, написах последното стихотворение от книгата ми „ВЕЧЕРНИЦА“. То се оказа пророческо. „МЪЖКОТО ЛЯТО НА БЪЛГАРИЯ“, както се казва стихотворението, започна след два дни и никой не знае този разбунтувал се млад народ кога ще се успокои. В този смисъл току-що завършената нова книга „АЗ НЕ ОТИВАМ НА ВОЙНА“ е вече фактологична и си е връстник на революцията или на въстанието на младите или на робите. Аз не съм нито млад, нито роб. Аз съм поет. Наложил ми се освен стихове да пиша, по някое време да ставам през нощта и да пиша кратки бойни анализи или нещо като позиви за разпространение в Интернет мрежата. Пазех протеста от опитите да се обсеби и банализира. Говорейки вече като индустриален социолог, ми беше ясно, че дълбочината на политическия внезапен протест е голяма и слага край на „Великия тридесетгодишен преход в България“. Край на капитализма и край на експеримента в нашата родина. Нататък всичко е в нашите ръце. Залогът е голям – България и нашият живот в нея и с нея. Хубавото е, че аналогичния проблем го имат и на Запад. Тоест проблемът е световен. Ще се види кой може да бъде по-солидарен – капиталът или робите на труда. Синдикатите у нас мълчат, на Запад няма да е така със сигурност. Лоши дни за капитала. Такава е прогнозата за времето.

Който извън поезията се интересува от съдбата си и от тази на България, може да прочете позивите ми, част от които публикувам след стиховете в книгата. Не пиша лошо и проза.

Нищо не мога да кажа за книгата. Още не съм я чел. Надявам се да е хубава и да подкрепи тези, с които съм на площада.

Генадий Велчев

26.09.2020 г.

МОЯТ ВЕК

Когато
мислиш
дълго
упорито –
все нещо
ще откриеш
ново.
При старото
стоят,
които
са забравили
да мислят.
Открих –
ще викнеш,
като
Архимед,
докато
другите
се плискат.
Привет, приятелю,
мой век –
на неспокойния
човек,
не се страхувам
никак да съм
с теб.
Ще седнем
някъде,
ще поговорим –
за онова,
което не говорим,
но си
мислим.
07:00 13.12.2020 г.

КАК СЕ ПРАВИ ПОЕЗИЯ

Сега ще нарисувам едно стихотворение.
Никой не може да отрече,
че стихотворенията приличат на
дървета,
целите покрити с по-големи или малки
листа от думи.
Аз ще нарисувам едно
малко разлистено дърво,
точно като първото, което
някога за първи път съм се опитал
да го нарисувам,
защото съм открил, че
това е живо същество.
За да бъде истинско стихотворението,
за да не побягнат неговите думи,
страшно са му нужни клони.
Клоните не се рисуват.
Клоните са само нечия идея.
Идея за нещо, което ни липсва.
Аз имам идея за себе си.
аз съм човек.

1982 г.

ПРАЗНИКА НА БЕДНИТЕ

Никой не иска да бъде беден,
а ние вече сме и то за дълго.
Ние сме завързани за бедността
и тя е разцъфтяла, и тя е нашата
сестра и брат, баща и майка, отглежда
нашите деца. Не можем да я
мразим, защото е завързана за нас,
защото с нас гладува и носи същите
обидно парцаливи дрехи, и очите ѝ са
тъжни и не вижда никаква надежда,
да бъде пепеляшка във дома ни,
да бъде Богородица или княгиня Райна,
която шие на въстанието знаме.
Сестра ми е ужасно уморена,
да ражда, да умира и да стреля,
сестра ми иска да живее просто не
в това, а в друго време. Днес на
осми март, ръцете ми растат
от глад, ръцете ми са толкова големи,
че могат да преместват и
самото време.

08.03.1992 г.

КАПИТАЛИЗЪМ С ЧОВЕШКО ЛИЦЕ

Когато на добрите хора,
а те са повечето в нас,
им вземат всичко,
ще им дадат въжето
на надеждата да си
помагат, когато го окачат
на небето, и няма
те да знаят, че ги
бесят, напротив,
ще им кажат, че ги
вика Господ.

февруари 1998 г.

БАЛЪТ НА КОТКИТЕ

Аз вървя с моя народ.
С моите износени обувки.
С моя стар балтон.
С моята коса до раменете.
С моите очи, които виждат.
Лично аз, от друго нямам
нужда.
Който иска, да се снима
с лъскави очи на котка
със народа ни за спомен.

февруари 1998 г.

ВАПЦАРОВ ГО Е КАЗАЛ

Народа ми,
народа ми,
народа ми.
Така мислят
за себе си
поетите.
Вапцаров
го е казал
на сбогуване,
във времена
на безчовечие.

Април 1998 г.

ВАСИЛЪВДЕН

Васильовден.
На първи януари.
И бай Васил
ще гледа от
небето. Тук,
на земята,
ще стои
обесен.

31.12.2002 г.

ЛИТЕРАТУРНИТЕ МУЗЕИ

На Христо Смирненски

Приятелю,
на Гостенката
жълта,
която
те погуби.
Поета мой,
на всички ескадрони,
които съм
видял
на този
свят.
Ти вярваш ли?
Аз вярвам, че
ще ги догоним,
Смъртта
не може
да ни
улови.
Поетите не стават
спомен.

03.12.2018 г.

ИМЕТО НА СЪПРОТИВАТА

На баща ми

Съпротивата ще
победи,
съпротивата накрая
побеждава –
доказано е от Историята,
доказва го теорията
на металите –
аз не съм
инженер,
нито академичен
историк,
на знам
какъв е
на всяка
съпротива края.

26.01.2020 г.

ПРИРОДНИТЕ СИЛИ

Големите творци
излизат от
дълбините – не
са отпред –
където свършват
пътя си
вълните –
не ги търсете
там –
във океана са –
тези свободни
на природата
войници.

08:50

14.12.2020 г.

ХАЗНА

И трите власти
искат свобода.
Четвъртата и тя –
на словото и любовта.
И петата на капитала –
не скромничи и тя.
Седят в широките
кресла – и искат
повече – не им
стига властта.
Прилича на война –
неприлична война.
Не ми приличат
на войници – тези
затлъстели вратове
с верижки
и във всякакви на
цвят около врата
якички.
Ръцете им са
все в народната
хазна.
Роднинството
им е в това,
на тези разноцветни
птици.

РАЗГОВОР С ЕДИН ПРИЯТЕЛ

Не знам кога –
е по-различно,
от дали – ще победим.

Аз мисля за
това – кога
и как, което
също е различно,
не съм се
вкъщи –
на кревата
свил.

Часът единствено
не знам,
но в този
час, със
сигурност
ще бъда
там.

8:30

05.01.2021 г.

ИЗВЕЖДАНЕТО

Сложно е –
не е като
„Стани, стани
юнак
балкански“.
Ето, картата, да кажем,
на земята – на
нашата страна.
И пътищата,
по които
ще вървим.
Не виждам
друг път –
себе си и
таз, която носим
във душата –
да изведем
и да спасим.

8:15

05.01.2021 г.

МЕХАНИКА НА ВРЕМЕТО

Разместих
без да
искам
времената
в тази
книга.
По силите
ми се
оказа.
Най-после
имам сила –
времето да
свалям
и да
вдигам.

8:30
05.01.2021 г.

НЕВЕСТА

Не пребледнявай,
Родино,
аз от картините
на Майстора
те помня,
сред ябълките
нацъфтели
и розова, и бяла,
и червена
от светлината
позлатена.
Каква си
булка, моя Родино,
и гиздава,
и натъкмена.
Хоро ще
поиграем,
ще потропаме
и тъпани
ще бият,
Земьо –
когото си
избрала –
ще го
вземеш,
деца ще имаш –
млада си
и хубава.
Запей,
попей ни,
мила Родино,
излез навън
да те послушат
буките в
Балкана,

до на Север
Дунава,
морето
да се развълнува.
Такава си
от хилядолетия.
Не можеш,
Родино,
да бъдеш
друга.

9:30

05.01.2021 г.

ПИТАМ ТЕ

Странно е
в такава време
да мисля
за величието
на човека,
за страданието
на човека
и за щастието
на човека.
За какво
тогава,
дявол
да го
вземе,
аз изобщо
мога
да си
мисля –
питаю
те,
човеко.

6:00

06.01.2021 г.

НАЧАЛОТО

На неизвестна
дата
започнах тази
книга –
неизвестните
деца
живеят и
растат така –
никой
да живеят
не ги
спира.
Вечер
вкъщи
се прибират.

09:30

31.08.2020 г.

ТОЗИ, КОЙТО НИКОГА НЕ СЕ ОТЧАЙВА

Честния
живот
е нещо
като
вяра.
Някой,
нещо
си отива –
без да
се сбогува.
Той остава.
Мисля,
че за него
става дума,
като казват,
че живота
побеждава.

ХУБАВИТЕ НИ ДЕЦА

Децата
сядат
на асфалта –
рисуват
собствения
си портрет.
Децата ни
са още
малки.
Не идва
нощем
да ги
плаши
със
ядрените
си дрънкалки
този във времето
зазидан сто
и двадесетгодишен
век.

НАЗАД

Крадат
ни времето
и връщат ни
назад – и
кой знае
защо това
съвремие –
безвремие
наричаме –
крадат ни
нашия площад
и улиците с
нервно тичащи –
какво тук
бягане
назад –
и самота
на някакви
величия –
далеч от
тук –
с изцъклени
очи –
от други
светове,
които
гледат ни
под
лупите:
Физкулт –
Ура –
за шампионите
по тичане.

МЛАДА БЪЛГАРИЯ

Един ден
моята страна
ще е свободна –
на свободни хора –
на свободен труд –
на реч свободна.
Много ли е –
не е много
само толкова
поиска –
днес
народа.
Как ли утре,
ще го
спрат.
Българите могат
много.

МОЯТА КАРТИНА

Искам
да те
нарисувам –
не измъчена,
нешастна –
не предадена
Родино –
над площада
да синее
истинското
твое
синьо –
не докараното
под индиго
европейско
тъмносиньо –
искам
нощите ти да
сънувам –
сънищата ти
щастливи –
заслужаваш
го Родино –
искам
просто
да
се
видиш.

ОПТИМИСТИ

Оптимизмът
е красивата
черта върху
челото на
онзи,
който нещо
е започнал
и ще го
завърши.
Оптимистите
не свършват.

ПРИИЖДАНЕТО

Връстниците ми
вече
вечер
мерят кръвното си,
и сутрин
може би,
и на обяд,
а аз
безкраен сякаш
съм –
до съмнало
ще пиша.
Спасителя
на всичко
младо
прииждащо
на този
свят.

РОДИНА

Родино,
все пак
ти си
моя.
Моя
майка,
моят
Татко –
моя,
Татковино.
Много
си
за
мен
Родино.

ВИСОКИ СИНИ ПЛАНИНИ

Те си повярваха,
че може
да ни няма –
като народ,
като държава –
не са разбрали
само търговците
на смърт -
Ние сме Народ,
който не се
продава.

8:00, 13.08.2020 г.

ГОСПОЖИЦАТА СЛАВА

Не ме тревожи
никак госпожицата
слава -
не я познавам
и не ме
познава –
не я виждам
до мен
да пише
като пиша –
не я чувам
да се опитва
да чете и
стихове
да срича –
не се
познаваме приятелю,
не я познавам.

10:40

13.08.2020

ЧЕЛЯД

Не спирай,
казвам аз,
сърце,
насред
път
пътя
съм –
без теб
не мога
да вървя.
Без мене
ще изчезне
пътят,
ще мислят,
че е
някакъв
мираж.
Какъв ти
път –
ще кажат,
той е
луд.
Ще дръпнат
чергата
във този
студ
корава.
България
си е такава.
Една черга
ни остана.
Ех, майка си
Българийо,-
не спиш
и във нощите

студени
обикаляш –
да сме
завити
като спим.
Не съдиш
и не ни
наказваш.
Орлица
във небето
ставаш.

СЛЪНЧЕВИТЕ ДНИ

Нека слънцето
да свети –
да го виждам,
да броя
аз дните
му
на светло.

09:15

22.08.2020 г.

ЗЛАТНИ ВОДИ

Лошо съм
възпитан,
да се
боря –
ето ме,
май
цял
живот –
така –
не във строя,
неудобен –
плувам
все
във
мътната
вода.

09:30
22.08.2020 г.

МОЛИТВА

Преболедувах –
вече се
оправям,
и какво
започнах
пак да
правя.
Взех си
листа,
хванах
химикала.
Да си пожела
здраве.
Господ, казват,
людия го пази.
Сам не може.
Нека Господ
пази.

09:40

22.08.2020 г.

БОЛНИЧНО ЛЕГЛО

Девет
дни
спасявах
татко –
точно
днес
и още
девет
дни –
не ми
стигна
един
ден –
да те
измъкна
татко,
от леглото със чаршафа
жив.

22.08.2020 г.

РАЗВЯВАНЕ НА ЗНАМЕ

Последното стихотворение
излезе
на ремонт –
и там навярно
ще остане.
Ще влезе във
Историята –
историята ще го
пази –
и ще му даде
да носи
всеки път,
когато честват
Денят на революцията
във България –
нашето красиво
знаме.

18:50

23.08.2020 г.

ТУРИЗЪМ

Не знаят.
Не разбират –
че под тях
е лава.
Правят си снимки.
В колите
с еркъндишън
обикалят.
А под тях
е лава.
Капитализмът си
отива.
Не му понася
българския
климат.

16:30

23.08.2020 г.

СВЕТОВНИ ИГРИ

Няма смисъл
да се търси
в стиховете
на несъкрушените поети
това, което
го няма.
Там няма пари.
Няма власт.
Има думи.
Срещу парите.
Срещу властта.
Думи на поета
за човека без
пари,
без власт.
И това е
други свят.
Свят на хора
умни,
талантливи
и открити,
хора
без
пари
и власт.
Ти си помисли,
приятелю,
кой от двата
е излишен.
Кой е истински
и кой на чучело
прилича.

11:30

23.08.2020 г.

ИЗПРАЩАНЕТО ПО ВОДА

Когато
спра
да пиша
тази книга –
сърцето ми
ще спре
да се люлее
като камбаната на черква
сутринта –
прозореца
ще е отворен
във абсолютна
тишина.
Ще се
изправя
тъй спокоен,
прозрачен
като
бързата
вода.
Живей,
ще кажа,
моя книго.
Аз си оставам
само твой
баща.

23.08.2020 г.

РЪКОПИСИ

Мисля си,
че всяка
моя
книга –
като я
напиша –
в действителност
на някой
връх
в България
остава –
при мен
на масата
е копие на
ръкописа.
Не искайте
от мен
оригиналът.

01:25

23.08.2020г.

ГРАДИНАТА С РОЗИ ОКОЛО БЛОКА

Незаменим
съм за
градината
с цветята –
без мен
ще вехнат
и ще
буреняса.
По-евтини
са с
панделка –
отрязани
цветята.

Привечер
22.08.2020 г.

СПОСОБНОСТИТЕ НА ЧОВЕКА

Спокойно
като слънцето,
като звездите
вечер всеки
може и да гледа
и да свети.
Така изглежда
мойта Вяра –
в способностите
на човека.

04:15

26.08.2020 г.

РАЗГОВОРИ ЗА ЖИВОТА

Живота, има нужда
от нас, братко,
от ума и ръцете,
от душите ни –
живота беззащитен е
понякога – като пеперудата
във въздуха – като
кацнала върху дланта
ни – сякаш по погрешка
бяла пеперуда –
и не е той някакво
величие –
а е някой –
някой все от нас.
Той говори с нашия
човешки глас.

04:00

26.08.2020 г.

ЦЪФТЕНЕТО НА РОЗИТЕ

Розичките с
малките листа –
тръгнаха и те
за пръв път
да цъфтят –
имат дълъг
път по
който да
растат –
тръгват само
с две зелени
мънички
листа.
Даже и
да нямат
капчица
вода –
борят се
до края,
даже
след
смъртта.
Розичките, брате-
са ми
любимите
цветя.

11:00

29.08.2020 г.

АЗ НЕ ОТИВАМ НА ВОЙНА

Безумства
Всякакви на този
свят. От радост.
И от гняв.
От сватби, снимки
на един площад.
На друг вместо
хоро, играят
на война.
И ще заровят
половината
от нашите
деца. Не искам
аз това.
Приятелю –
не ми се
другарува със
смъртта.
Моят площад е до сърцето ми –
на листа. Не са накичени
със нищо –
излизащите там
слова.
Сърцето на поета
е сърце, което
е видяло
всичко.
Не шумете.
Помълчете, Господа.

4:30

30.08.2020 г.

НЕУЛОВИМАТА ФЛОТИЛИЯ

Не бързам.
Ще изпратя
корабчето си
да плава.
Всеки може
да го подържи –
но през всякакви
вълни –
корабчето ми
ще продължи
да плава.

10:05

31.08.2020 г.

ПРЕЛИВАНЕ НА КРЪВ

Докато си
търсехме късмета,
виж, какво стана,
приятелю
с България.
Продадена, предадена,
разграбена –
на тъмно –
сякаш е била
пет века.
И тегли като
вол горката –
и точат ѝ
кръвта и я преливат
в златни чаши.
На пир – дошли
са господата
и взели са ѝ
всички мярки.
Ще ѝ ушият
здрава дреха,
да не помръдва от
ковчега –
да я заровят.
Да я
няма –
страната
без късмет
в Европа –
последната ни
българска
държава.

11:45

11.09.2020 г.

Генадий Велчев

ЗАКОТВЕНИ

Не е страшно да си
отидеш от живота –
страшното е да си тук
и да те няма –
като корабна
в морето котва,
паднал си на дъното –
а корабът отплавал.
Корабите не
обичат да стоят
закотвени.
Срязват си
въжетото
и сами
през бурите
минават.
Има котви
със съдба
такава.
Аз съм
с другата -
на корабът
въстанал.

07:30

21.09.2020 г.

КРЪГОВЕ НА ПТИЦИ

Ето, че
направих
кръг,
около
света и
около
земята,
връщам
се
към
себе си
обратно.
Пътуствам
във това
безумно
лято.

05:15
24.09.2020 г.

ЗАПИСКИ ОТ ДЕНЯ

Денят
е огледалото
ни всъщност –
кой, какъв е
и защо го
има.

Дните се
изнизват.
Без да
се вълнуват –
кой, какъв е
и защо го
има.

Никому
не стигат.

СРЕЩИ ВЪВ ДЪЖДА

Книгата
е като
падналия
дъжд –
има я
и след
това
я няма.
Аз някъде
във нея
ще се
появя –
отсреща –
тъй както
си вали
дъжда –
и ще държа
приятелю,
цветя.
Ще чакам
там
да дойде
таз, която
вярваше във
мен
и ме прегръщаше
в дъжда.

05:50

24.09.2020 г.

ЗВЪН

Брате,
искам да
извикам.

Брат
аз нямам,
имах си
сестрица.

09:15
25.09.2020 г.

БЪЛГАРСКОТО ЗНАМЕ

Когато народа побеждава –
когато друг път
няма. Зиме, лете
все едно – тогава.

07:45

27.09.2020 г.

КАКВО Е СТАНАЛО

Всички са
с акъла си –
мислят
за България.
Друго чудо
няма
в мислеца
България.

09:50

28.09.2020 г.

Т Ъ Ж Н О

В памет на солиста на „НИРВАНА“

Кърт Кобейн

Толкова таланти
в този свят
вече ги няма –
чуваш им гласа –
а между нас
ги няма. Млади,
млади гласове
като душата на
сълза – от детството дошла,
а ето че
ги няма. Губим,
губим много
в този свят –
тъжно е, когато глас
в тъмното ни
утешава.

01.10.2020 г.

ИЗБОРИ В СВОБОДНИЯ СВЯТ

Блок със някакво число.
Вход със номер. Чип
за входната врата.
Пак врата и коридор.
Ключ за таз бронирана
врата, зад гърба ти
пак е тя. Вече си
си у дома. Със домашна
светлина. Твоя стая
коридор, телевизор,
тъмнина. Спиш в
безименна страна, не
със име, а с число
между някакви числа,
и събрани имена. В
блок военен или друг
като този в който си.
Всички сме
в тоз затвор. Вход,
врата и коридор.
На затворници играем
ето ни живота
таен. Надзирателите
не са тайни. Публични са
популярни. Със звезди
и със пагони –
журналистите ги гонят.
Обитават други
стаи – с номера
и коридори. Ето, ти
световна сграда
с много – тъмни коридори
на успаните
народи.
Тук мирише на тамян,

на хероин, на дрога,
тука всички патриарси
пеят и се молят –
да не ги забравя
Бога – първо тях –
и след това – Алилуя,
Алилуя - пее хорът
и за златната верига
от затвори.
Ходом, марш – на всичките
актьори
във гримьорните с врати
и коридори. Можете
да дишате свободно.

БЪЛГАРСКИ ВЪСТАНИЯ

И тази нощ
е писал татко –
ще каже, дъщеря ми –
ще стане по-рано
от мен – и в
кухнята ще види –
листа, химикала –
да, дъще, татко ти
това оставя –
един лист бял –
изписан от ръката му
със химикала –
не е той този,
който на въстаналите –
ще остави
бяло знаме.

06:20

18.10.2020 г.

КРИСТАЛНИ ВОДИ

Тази река, която
всеки може
да си мисли, че
е виждал –
не от същата
игра –
водата ѝ е ясна,
бистра – а
дъното ѝ не се
вижда.
Извира от България
дълбоката вода,
за пътища далечни
се готви моята
страна,
до други
светове.
Къде,
къде са тези
светове – ще каже този,
който гледа
с очи чужди –
и като
слепоок не вижда.

10:20

18.10.2020 г.

ЧУДОТО

Господ,
е един
от нас –
не е облечен
като цар,
и не живее
във палат,
той сам
изкарва
своя хляб –
работи
през нощта
като хлебар –
като пазач
на сините ни
небеса –
и в бърза
помощ –
лети с линейката
в нощта –
работи Господ
в този
живот
на чудеса.

7:15

20.10.2020 г.

НОВИНА

Как всичко
съм забравил
в тази книга,
сякаш аз
не съм
я писал.

7:25

20.10.2020 г.

ВЯРВАЩАТА

Колко много
поети,
като минзухари
есенни
са разцъфтели
в моята
страна,
вярна на
поетите си –
си била
страна.

7:30

20.10. 2020 г.

ЗИМНИЯТ ОГЪН

На Пейо Яворов

Поетите
не пишат
дебели книги
говорят със
небето
като зимен
огън
наоколо
е бяло –
снеговито –
ветровито –
поезията,
brate,
топли –
само
лицето
и ръцете
на поета.
Дай, Боже,
топлина
като си
дал –
все някой, някога,
отнякъде
да я
получи.
Ужасно е да си
помислиш, че
напразно
си горял.

6:30

22.10. 2020 г.

ТОЧКАТА НА СПОРА

Разгневен
направих кръг –
нещо като
точка върху листа.
Въртящ
се кръг,
зачеркващ
думи,
дни,
и опити да се спася –
като огромна
черна дупка.
Мисля, че
така с една
ръка –
ще променим
света –
като излеземе
от малките
си дупки.
На листа бял
от другата
страна –
написах
със
големи
букви.

8:00
22.10.2020 г.

ТАЗИ НЕПОЗНАТА ДУМА СМЪРТ

Имаше
една книга –
Бъди добър
до смърт.
Не помня
дали съм
я чел.
Помня
корицата.
Там все
съм си
мислил –
че е бил
нарисуван
младия
Вапцаров.
Моят
любим
поет –
и първия,
на който
бях
книгата
със
стихове
прочел.

00:30

27.10.2020 г.

НАМИРАНЕ НА РАБОТА

Аз моята
работа,
като че ли
я свърших –
отворих
много работа
на този
век –
той
ще се
справи –
без богатшите
и банките –
на заем –
няма как
да вземе
живот –
от
миналия
век.

7:25

03.10.2020 г.

ПАМЕТ

Пренаредено времето е
в паметта ми –
да не забравям
никого –
и да не ме
забравят.

15:30

09.11.2020 г.

ИДВАТ ДНИ

Идват дни
за мен
и радостни и
тъжни,
и горчиви.
Ще ги посрещна
и ще ги
прегърна
силно.

15:20

11.11.2020 г.

ПРОСТИ ОТГОВОРИ

В трагични времена
поетите застават
до народа си.
Не са от другата
страна.
Историята след това –
ще търси и няма
да намери гробът им –
като Христос, ще каже
някой – са се възнесли –
не – остават при народа си –
поетите не бягат –
и лягат като всички
във родната земя.

10:00

13.11.2020 г.

НОЩЕМ ПО ВИСОЧИНАТА

Сама по себе си
височината –
не е проблем за
никого –
освен за този,
който я изкачва.
Ужасно много
са на този свят –
безумците по височината,
които спят като в
палатка – не може
нищо да ги спре –
тези родени катерачи –
и все едно дали
те плават по море,
да са с формули
в главите – честни
умове – аз знам, че
стават нощем – не
да плачат и да ни
оплакват –
да ни ограбят
като спим –
да ни застрелят
като дивеч – и
да ни носят
като плячка –
височината е проблем
за честните във
тоз живот, за
който казват, че
е шир,
която никой
не е победил.
Височината е

и мой
проблем,
да кажем -
частен.

3:30
22.11.2020 г.

МОЯТ ДОМ

Почуках
на вратата
на живота
и той
ми каза –
влез
и остани.
Всичко мое
е и твое –
влез момче,
живей,
пиши.
Моят дом
голям
е този –
който ми
каза –
остани.

7:40

26.11.2020 г.

ПРОВЕРКА НА ЗНАНИЯТА

Къде са ни
големите поети –
във миналото –
някой друг – ще
каже.

Аз казвам, че са
тук –
в България.

5:20

28.11.2020 г.

ЧИСТИЯТ ЕСЕНЕН ДЪЖД

И пак.
И пак.
Отново съм
на този
свят.
Не е поезия.
Земя е.
И като
есенния
дъжд,
залавям се
за работа –
пръстта
копая.

ДО ПРОЗОРЕЦА, КЪДЕТО ПИСАХ

На тази
бяла зима
вече съм с
усмивка –
като направен от
дечица –
снежен,
бял
човек.
Не се топя.
И не тъжа.
На себе си
приличам.
Навсякъде
деца
където
тичат –
заети
са с големия
строеж.
Аз двойник
имам.
Снежният
човек.

8:15
03.12.2020 г.

ЗАХЛУПЕНО НЕБЕ

Направил си
каквото можеш.
Погалил си го –
с твоята ръка.
Мечтите не стоят
във ложите.
На път са –
без да
се тревожат –
когато
разтревожен
и във
тревога
е света.
Работи всяка
сбъдната мечта.

7:35

12.12.2020 г.

ВИДОВИЯ ДЕН

Мислех, че
не е останала
за мене
работа –
като четях
големите поети
на България –
късмет извадих
и намерих работа –
когато безработна
е България.
Не съм я искал –
тази работа –
не ми отива
да размахвам
сабята,
да стрелям,
и да падам
прострелен –
никой поет
не е и за това
роден.
За падналите
имаш, Майко,
ден да жалиш,
а живите сме
като санитарни –
работиме
да видиш
Видовия
ден.

10:00

15.12.2020 г.

КУБРАТОВИ СИНОВЕ

Ограничено
битие
от лято,
пролет,
дъждове –
събираш
само
две и две –
надежди някакви
за по – добре,
за теб за
близките –
и някой мре –
съсед – от
болест покосен
и болници и
снегове –
и ето ти
живот –
на две.

10:00

16.12.2020 г.

ДИШАЙ

Какво
събитие –
накрая,
пред финала
да отпаднеш –
да си на
земята –
и да знаеш
че си
дишащ –
да дочуваш,
без да
виждаш,
че край
тебе
тичат.
Падналият
има име –
диша –
не е никой.

ХРАМ

Мама
пожела —
да я
изгорят —
от пепелта
като невеста
в бяло — млада
да застане —
над гроба
на баща
ми.
И двамата
сега са
там.
По два
букета
нося —
в тоз
венчален
храм.

ПОД ЗНАМЕНАТА НА ЖИВОТА

Животът продължава –
значи в нещо
вярва. И аз съм
в таз редица –
и продължавам да
съм вярващ.

10:20
16.12.2020 г.

ПОЕТ

Запяло
птиче
някакво
в студа,
в мъглата –
не се
обажда
друг –
на птичата
душа –
и няма
как
да разбере,
че ме
зарадва.

10:25

16.12.2020 г.

ПРОДЪЛЖЕНИЕТО

Революциите
тръгват и
завършват
на площада.

Той чака
търпеливо,
мълчаливо
края.

Аз продължавам
да си мисля –
същото като
площада – за
революцията
млада.

Революцията
продължава.
Всичко, приятелю,
ни предстои
ние се завръщаме –
те бягат.

Да питат Левски
кой България
ще възцари -
кой има
и кой няма
в нея дни.

РАЗЧИСТВАНЕ НА МАСА

Разчистих
масата –
тя стана
синева – за
стиховете.
Не ми се
гледат.
Стига ми
да гледам
синева.
Това ли е.
Това –
е моето
желание
последно.

1:00

16.12.2020 г.

КОНЯТ МИ НЕПОДКОВАН МЕ НОСИ

Какво донесох
в този свят –
не съм земя
да се въртя –
и да нося
пролет, зима –
слънчеви лета –
и есенните – не това –
и без това,
това го
има.
Донесох мислите
си аз –
светкавиците в
моята глава –
и тази моя
вечна пролет –
да ме
има
и лятото,
и есента,
и зиме.
На коня
съм.
И се появявам
там,
където
светлината
не достига.
Каквото
имам
съм
го дал –
записано е
на хартия.

7:20 17.12.2020 г.

БЯЛ ЛИСТ

Потрябва ми
и този лист.
И никой лист
не е последен.
Потребен ли си –
даже като
празен лист –
ще дойде
твоего потребно
време.

10:45

27.12.2020 г.

НЯМА НИКОЙ

Едно
общество,
в което
всички
сякаш
с грозотата
свикват
и няма
никой
и не се
намира
даже
единица,
която
иска
да живее
и красиво –
е без бъдеще –
умира.
Идва
друго –
по-щастливо.

8:20

08.01.2021 г.

РАЗМЯНАТА

Всеки плаща –
кой с пари,
кой с бъдещето
си –
за да има
бъдеще за
други.
Бъдещето
в нечии очи
е безсмъртно
и не си
отива.

5:45

23.01.2021 г.

МЪЛЧАЛИВИТЕ ХОРА

Честния човек, когато заговори,
думите му
стават слово,
можеш да му
вярваш – и да
тръгнеш с него,
ако с нещо,
с някой и
за някого
се бори.

Честният човек и
като мълчи говори,
притежава и това
природно слово.

Привет на всички
мълчаливи
хора.

7:25

24.01.2021 г.

ЗАГАДЪЧНИЯТ УМ

Бъдеще,
приятелю се
прави,
с много
и за много
хора.

Господ
не е сбъркал
като ни е
дал живот
и слово.

Само със
едното - си
оставаме
природа.

7:00

07.02.2021 г.

КОНЧЕ АЛЕНО

Да
уловиш
мисълта си
като конче
на поляната
крилато,
до теб
да дойде
и да го
прегърнеш
братски,
има
и такава
странно
щастие.
Аз раздавам
колкото
и странно
да е
щастие.

8:50

08.02.2021 г.

С Ъ Д Ъ Р Ж А Н И Е

0. Предговори 1,2,3
1. Моят век
2. Как се прави поезия
3. Празника на бедните
4. Капитализъм в човешко лице
5. Балът на котките
6. Вапцаров го е казал
7. Васильовден
8. Името на съпротивата
9. Природните сили
10. Хазна
11. Разговор с един приятел
12. Извеждането
13. Механика на времето
14. Невеста
15. Питам те
16. Началото
17. Този, който никога не се отчайва
18. Хубавите ни деца
19. Назад
20. Млада България
21. Моята картина
22. Оптимисти
23. Прииждането
24. Родина
25. Високи, сини планини
26. Госпожицата слава
27. Челяд
28. Слънчевите дни
29. Златни води
30. Молитва
31. Лятна вечер
32. Затворени души
33. Болнично легло

34. Знамето
35. Туризм
36. Световни игри
37. Изпращането по вода
38. Ръкописи
39. Градината с рози около блока
40. Способностите на човека
41. Разговори за живота
42. Цъфтенето на розите
43. Аз не отивам на война
44. Неуловимата флотилия
45. Преливане на кръв
46. Кръгове на птици
47. Записки от деня
48. Среци във дъжда
49. Звън
50. Българското знаме
51. Какво е станало
52. Тъжно
53. Избори в свободния свят
54. Български въстания
55. Кристални води
56. Чудото
57. Новина
58. Вярващата
59. Зимният огън
60. Тази непозната дума смърт
61. Намиране на работа
62. Памет
63. Идват дни
64. Прости отговори
65. Нощем по височината
66. Моят дом
67. Проверка на знанията
68. Чистият есенен дъжд
69. До прозореца където писах
70. Захлупено небе

71. Кубратови синове
72. Дишай
73. Под знамената на живота
74. Поет
75. Продължението
76. Разчистване на маса
77. Конят ми неподкован ме носи
78. Бял лист
79. Няма никой
80. Загадъчният ум